

prima instanță – (judecătoria Buiucani mun. Chișinău) C.Ursachi
instanța de apel –(Curtea de Apel Chișinău) N.Vascan, V.Negru, E.Fistican

Î N C H E I E R E

19 octombrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Svetlana Filincova
Maria Ghervas
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către societatea cu răspundere limitată „Mobiport Lux”,

în pricina civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de societatea cu răspundere limitată „Mobiport Lux” împotriva societății cu răspundere limitată „Latvam” privind încasarea datoriei,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2016 prin s-a respins apelul depus de societatea cu răspundere limitată „Mobiport Lux” și s-a menținut hotărârea judecătoreiei Buiucani mun. Chișinău din 17 decembrie 2015,

c o n s t a ț ă :

La 15 iulie 2015 societatea cu răspundere limitată „Mobiport Lux” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva societății cu răspundere limitată „Latvam” solicitând încasarea datoriei în mărime de 11970 euro, penalitate în mărime de 2154,60 euro, dobânda de întârziere în mărime de 2807,20 euro și compensarea taxei de stat în mărime de 10663,42 lei.

În motivarea cererii de chemare în judecată a reiterat că, în baza contractului de antrepriză nr.2731 din 29 octombrie, încheiat între societatea cu răspundere limitată „Mobiport Lux” în calitate de antreprenor și societatea cu răspundere limitată „Latvam” în calitate de beneficiar, părțile au convenit că obiectul contractului va constitui obligarea antreprenorului să execute lucrări de confecționarea și montarea a 210 m² de geamuri și uși din materiale proprii, conform Anexei nr.1 a Contractului, la obiectivul beneficiarului pe adresa str. Calea Orheiului, 93, iar beneficiarul să recepționeze lucrările și să le plătească prețul acestora.

Menționează reclamantul că conform prevederilor contractuale, termenul de confecționare a lucrărilor a fost stabilit, zece zile lucrătoare, începând cu ziua următoare zilei semnării Contractului, iar montarea începând cu ziua

următoare zilei în care expiră termenul confecționării.

Totodată prin contract părțile au stabilit valoarea contractului și modalitățile de plată și respectiv beneficiarul urma să achite suma de 1050 euro la semnarea contractului, iar restul sumei în mărime de 10920 euro parțial în rate la îndeplinirea fiecărui volum de lucru.

Invocă reclamantul că beneficiarul nu și-a onorat obligațiunile contractuale iar ferestrele și ușile nu au fost confecționate și montate în termenul stabilit. Din acest motiv la 14 februarie 2014 a expediat în adresa societății cu răspundere limitată „Latvam” pretenția cu solicitarea achitării datoriei formate în urma relațiilor contractuale dintre părți.

Ulterior la 22 aprilie 2014 și 03 aprilie 2015 a expediat repetat pretenții cu solicitarea achitării datoriei, însă toate au rămas fără de răspuns.

Susține societatea cu răspundere limitată „Mobiport Lux” că pînă în prezent societatea cu răspundere limitată „Latvam” nu și-a onorat obligațiunile de achitare pentru confecționarea ferestrelor și ușilor. Iar pentru întârzierea executării obligațiunilor pecuniare, potrivit prevederilor Codului civil pîrîtul urmează să achite dobîndă de întârziere și penalitate.

În drept reclamantul și-a întemeiat pretențiile în baza prevederilor art. 512, 513, 514, 572, 585 din Codul civil.

Prin hotărîrea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 17 decembrie 2015 acțiunea înaintată de societatea cu răspundere limitată „Mobiport Lux” împotriva societății cu răspundere limitată „Latvam” privind încasarea datoriei, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărîrea judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 17 decembrie 2015, societatea cu răspundere limitată „Mobiport Lux” a depus apel la 23 decembrie 2015, solicitînd admiterea apelului și casarea hotărîrii instanței de fond, cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care acțiunea reclamantului să fie admisă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2016, s-a respins apelul declarat de către societatea cu răspundere limitată „Mobiport Lux” și s-a menținut hotărîrea judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 17 decembrie 2015.

La 24 august 2016 societatea cu răspundere limitată „Mobiport Lux” a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2016, prin care a solicitat, casarea acesteia și a hotărîrii judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 17 decembrie 2015 și emiterea unei decizii de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, instanțele investite cu judecarea fondului au analizat unilateral și superficial circumstanțele cauzei.

Susține că instanța de apel nu s-a expus asupra argumentelor și nu a dat o apreciere corectă tuturor probelor, făcînd constatări eronate. Termenul de executare a lucrărilor a fost fixat de către părți, zece zile lucrătoare și nicidecum zece zile calendaristice și a început a curge din ziua următoare semnării contractului și a expirat la 12 noiembrie 2013.

Menționează recurentul că instanțele investite cu judecarea fondului nu au atras atenția că beneficiarul a prezentat abia la 14 noiembrie 2013 datele privind cantitatea, parametrii și completarea construcțiilor pe care le solicită și pe care

antreprenorul urma să le execute.

Susține că, din cauza comportamentului pârîtului nu a avut posibilitatea de a monta lucrările efectuate, acesta refuzând tacit îndeplinirea obligațiilor asumate prin contractul de antrepriză, iar din acest motiv întreprinderea a suferit pierderi financiare, dat fiind faptul că a confecționat geamurile și ușile, precum și cheltuieli pentru procurarea materiei prime și salarizarea angajaților care au rămas neacoperite.

De asemenea factura fiscală a fost în imposibilitate de-a fi eliberată, deoarece geamurile și ușile confecționate au rămas pe teritoriul întreprinderii și nu au fost livrate, iar actul de recepționare a lucrărilor pârîtul nu a dorit să îl primească.

Mai susține că este neîntemeiată și bazată concluzii și constatări greșite fiind indicate și luate la bază doar cele invocate de pârît, fără a se face referire la toate probele, care nu au fost apreciate și evaluate la justa valoare.

Precizează că, aprecierea instanțelor ierarhic inferioare sunt tendențioase și ca rezultat nu au fost constatate și elucidate pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii, nu au fost dovedite circumstanțele considerate de prima instanță ca fiind stabilite, iar concluziile primei instanțe expuse în hotărîrea contestată sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii.

Relatează recurentul că soluția emisă de instanțele ierarhic inferioare relevă o insuficientă analiză a probatoriului administrat în cauză, ceea ce a condus la reținerea unei situații de fapt inexacte.

Consideră că la examinarea cauzei instanța nu a ținut cont de prevederile art. 130, 240 din Codul de procedură civilă.

Prin urmare, recurentul și-a întemeiat pretențiile invocate în recurs prin prisma prevederilor art.432, alin. (2), lit. a) și b) Codul de procedură civilă, care statuează expres că se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Prin referința depusă la 28 septembrie 2016 societatea cu răspundere limitată „Latvam” a indicat că recursul depus nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă. Nefiind invocat nici un temei de ilegalitate a deciziei instanței de apel, iar din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența temeiurilor legale de recurs.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a adoptat decizia la 22 iunie 2016.

Prin scrisoarea din 17 august 2016 a expedit copiat deciziei părților la proces.

La materialele cauzei lipsește dovada recepționării copiei deciziei motivate de către recurent.

Recursul a fost depus la 24 august 2016, respectiv a fost depus în termen, conform prevederilor art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea

despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Analizând modul în care recurentul și-a exercitat dreptul la recurs, fără a se expune cu referire la legalitatea deciziei instanței de apel atacate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele motive.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

Astfel, analizând argumentele recursului prin prisma existenței temeiurilor de declarare a recursului, Colegiul constată că acestea nu se încadrează în limitele stabilite de norma precitată, instanțele de judecată aplicând corect normele de drept material și de drept procedural.

Subsecvent, în conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform cărei recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, însă motivele recursului invocat în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanțele ierarhic inferioare de judecată s-au pronunțat în modul corespunzător.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs. Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a

probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă. Din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

Cu referire la argumentul recurentului privind aplicarea eronată de către instanțele judecătorești inferioare a normelor de drept material, colegiul menționează că în cererea de recurs nu se indică prin ce s-a manifestat aplicarea eronată a normelor de drept material și din care circumstanțe aceasta rezultă. Colegiul reține că aceste argumentul al recurentului poartă un caracter declarativ, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

La 19 octombrie 2016 în secția de scrisori și audiență a Curții Supreme de Justiție a fost înregistrată cererea nr.5132 depusă de societatea cu răspundere limitată „Mobiport Lux” privind amânarea procesului de judecată motivînd faptul că recurentul urmează să-și concretizeze cererea de recurs cu invocarea unor noi circumstanțe noi care nu au fost indicate în cererea de recurs depusă anterior.

Analizând temeiurile cererii de amânarea colegiul le consideră neîntemeiate, or decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 22 iunie 2016, ulterior 24 august 2016 a fost depus recursul, iar instanța a fixat examinarea recursului pentru 19 octombrie 2016.

Prin urmare recurentul a avut suficient timp pentru concretizarea cererii de recurs și invocarea tuturor circumstanțelor pe care le consideră că anterior nu au fost invocate, astfel formularea unei asemenea cererii chiar în ziua examinării recursului demonstrează o tergiversare a examinării recursului.

Avînd în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de către societatea cu răspundere limitată „Mobiport Lux” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către societatea cu răspundere limitată „Mobiport Lux” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Svetlana Filincova

judecători

Maria Ghervas

Dumitru Mardari